

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV.
№ 2 (1794).

ЧЕТВЕР, 3 січня 1974 року

Ціна 2 коп.

ПІДКАЗУЄ ПРАКТИКА

Міністерство сільськогосподарського господарства СРСР, керуючись постановами ЦК КПРС «Про поліпшення економічної освіти трудящих» і липневої (1973 року) сесії Верховної Ради СРСР, внесло істотні зміни в організацію підготовки спеціалістів. У сільськогосподарських вузах і технікумах переглянуто плани і систему підготовки економічних кадрів. Замість агрономів-економістів тепер вирішено випускати економістів-організаторів виробництва більш широкого профілю, які добре знають фінансову справу, організацію і планування, внутрішньогосподарський розрахунок. Час на вивчення цих та інших дисциплін збільшується.

У вузах вводяться нові дисципліни: наукова організація і нормування

праці в сільськогосподарських підприємствах, організація машинної обробки економічної інформації та інші. Збільшено кількість годин на викладання курсу «Економіко-математичні методи в організації і плануванні сільськогосподарського виробництва». Крім того, стають не факультативними, а обов'язковими дисципліни: «Аналіз господарської діяльності сільськогосподарських підприємств», «Економічна географія».

Зараз у країні створюються промислові тваринницькі комплекси. Навчальний план враховує це. Запроваджується вузька спеціалізація кадрів. Будуть готуватися економісти по молочному і м'ясному скотарству, птицеводству, свинарству. Така ж спеціалізація передбачена по садівництву і виноградарству, ремонту

сільськогосподарської техніки, організації праці і управління, матеріально-технічному постачанню.

Змінено і традиційний навчальний план підготовки бухгалтерів. Тепер більше годин відведено на вивчення передових форм обліку і звітності, математики і використання обчислювальної техніки, дисциплін «Фінанси і кредит в СРСР», «Машинна обробка економічної інформації». В ряді сільськогосподарських технікумів відкрито спеціальні відділення, де можна поповнити свої знання заочно.

Усього в нинішній п'ятирічці має бути підготовлено для сільського господарства 200 тисяч економістів вищої і середньої кваліфікації — на 37 тисяч більше, ніж за такий же попередній період.

(ТАРС).

ПЕРЕГОРНУТИ НОВУ СТОРІНКУ...

Минув рік. Третій, вирішальний рік нинішньої п'ятирічки. Прийшли хвилини, коли б можна, здається, відчувати себе ніби посередині — трохи віддаленим від гарячих днів учорашнього 1973-го та ще не «вкрученим» у наступні події сьогоднішньої зими.

Накочувати сотні, тисячі кілометрів доріг вдається не просто. Щоб пересвідчитись у цьому, треба звернутись за підтвердженням до молодих водіїв, комсомольців з колективу імені Калініна Новгородківського району.

Григорій Горбенко успішно поділитися досвідом, як треба економити паливе. Бо в його багажі фігурують 1272 кілограми зекономленого бензину. Перевиконав і зобов'язання, взяті на рік — 42 тисячі тонн-кілометрів вирости до 51 тисячі. У друзів — Миколи Леонтьєва та Федера Бузька відповідно 57 та 68 тисяч тонн-кілометрів, що набагато перевищує річні зобов'язання. Зекономили хлопці теж 552 та 680 кілограмів пального. І не буде перебільшенням зазначити, що для самих комсомольців ці суми розкладені на щоденну копійку роботу. Входять сюди й постійний догляд за автомашиною, і кваліфіковані ремонти, і обов'язково, вправність водія на маршруті. Отак і вимальовується загальна картина цілорічної роботи водіїв.

Від зими не чекають перепочинок. Знову повернулись до гаража хлопці, одягли робочі спецвк. Прекрасно знають мудрість народну — готуй влітку сани, а зимою — віз. А тим паче, що автомобілі прислуговуються в будь-яку пору. Тож певно — завіде, від гаража починає шодень свій шлях кожен з комсомольців, щоб у визначальний рік перегорнути ще одну — свою, власну — трудову сторінку.

А. МИХАЙЛІВ.

Новгородківський район.

ПРОФЕСІЙ БАГАТО. З ОБОРИ СВОЮ

Комуніст, депутат районної Ради Євгенія Лук'янівна Лінюк уже вісім років працює трактористкою у колгоспі імені Карла Маркса Новоархангельського району. За високі виробничі показники нагороджена орденом Леніна, орденом «Знак Пошани» та ювілейною медаллю «За доблесну працю. На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

РАКОГО сонячного плинну хвилю не побачиш ніде: ні у високих небесах, ні на синіх океанах, бо тільки це диво-дивнеє рідної землі може хвилювати так шовковисто й ніжно... Пшениця аж бринить золотом і лащить до рук, наче немовля.

Жені просто несла всім серцем не відгукнутись на цей по-дитячому м'який дотик важкого колосу, байдуже пройти повз визрілу ниву, що так вродливо ясніє під широким небом.

ЖЕНІНА ПІСНЯ

Хвилю — одну-єдину! — дослухається до шовковистого гомону колосся і стає дівчині гарно й легко, ніби для неї грають на казковій флейті...

Під'їжджає до лану, що край лісу. Учора тут зібрани пшеницю, і ділянка незабаром рудіє собі. Стерня кукурудза, колюча, запилена. Вигляд у поля вишораний. Воно ніби аж меншим стало.

Дівчина хутенько сідає на трактор: «Зараз я тебе вберу, прикращу». Дисків. Спершу темні смуги пролягають уздовж. В окремих місцях стерня все ще стоїть бурчачи, та ось лучистий причісок її впоперек поля.

Через деякий час плуги кладуть скибу до скиби. Найбільша насолода під того, що бурозна проходить вздовж гір рілля, глибока. Чорнозем лягає акуратно, без пагорбів і ям...

Синій теплий вечір засвічує зірки. Під ними спокійно дихає оновлена земля. А докруг тихо-тихо, тільки пташки аж заливаються у лісі. Вдень немилосердно пекло, от вони і виспівують під першими зорями.

— Вважай, Женю, що це тебе зустрічають з духовим оркестром, — кикує на лів напарник. — Бригадир дав наряд на два дні, а ти вже, бач, руки помила.

— Гарно ж як! — солодко вдихнула дівчина настояне на різноманітні прохолодне повітря таємничого вечірнього лісу. Танцювати хочеться, — весело змахнула руками, хоч обзивалися вони вто-

мою: день влітку довгий, та вона не гаяла часу на перепочинок, щоб набрався сили чорнозем, вільно полежав під небом.

— Підеш ось до клубу, та й потанцюєш, — нехвалливо оглядаючи машинну, порадиш напарник. Він обходив трактор з усіх боків, прискіпливо дослухаючись до роботи двигуна.

— Ну, то що там, порядок? — з усміхом гукнула дівчина, спочиваючи неподалік.

— А я і не шукаю не порядку, Женю, — підійшов механізатор. — Талант у тебе до техніки. З роками я в цьому твердо переконався.

Вже було пізно, коли поверталася з поля. Тільки ступила через поріг, як назустріч вибігла менша сестра, скопила за руку, потягла за собою:

— Швидше, швидше!

Пісня ніжно хлюпнулася із гучномовця, ніби дзвінкоголоса пташина загартіла в хату:

...У неділю дощову,
Впало пір'я на подвір'я,
Закотилось, як повір'я,

у траву.

— Матвієнко! — замерла Женя.

— Хто? — здивовано озирнулася мати.

— Ніна... — не відповіла, а шанобливо видихнула старша донька.

— Яка? — не втімив Лінючка, чого це дівчата постовпіли неподалік вікна.

— Тихо, мамо, тихо! — благально глянула на неї Женя.

Стара і собі заслухалася, поставивши на стіл вечерю. А срібний голос бринить смутком і бентежною красою кохання:

Ой дівчата в день осінній
Дні туси до самотньої верби
Там, де двоє, — там весілля,
А де троє, — перші вогні журби...

— Нічого в світі кращого не чула, — тихо прошептіла зачарована Женя, коли пісня закінчилась.

— Між іншим, це й для тебе й передала! — весело блиснула очима Оксана.

— Скажеш так, — відмахнулася Женя, ніякою усміхнувшись.

— Вона ж й як вірить! — обурилася сестра. — Ти ж у нас героїня! На весь район трактористка.

— На треба про це, — перепинила Женя. — Ніяка я не героїня. Ти глибоко помиляєшся, Оксано, думаючи, що я приношу себе в жертву задля слави. Мені моя хліборобська професія така ж дорога, як, скажімо, Ніні Матвієнко пісня, розумієш, Оксано?..

Н. ГОНЧАРУК.

снт, Новоархангельськ.

КОМСОМОЛКИ ОЛЕКСАНДРИЙСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДРУКАРНІ ОБРАЛИ СВОЇМ ВАТАЖКОМ ВАЛЕНТИНУ ПАНАСЕНКО. СІМ РОКІВ ПРАЦЮЄ ВОНА НА ПІДПРИЄМСТВІ, НИНІ — УДАРНИК КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ.
НА ФОТО: ВАЛЕНТИНА ПАНАСЕНКО.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

НА УДАРНИХ БУДОВАХ П'ЯТИРІЧКИ ПІДКОРЕННЯ ВИСОТИ

На майданчику другого конверторного цеху Липецької Магнітки почалася праця великих монтажних робіт: швидко ростуть величезні корпуси із металевих і залізобетонних конструкцій. Серед будівельників — посланці з усіх республік, об'єднаних в загін «Корп'янець». Девіз комсомольсько-молодіжних бригад: «На всесоюзній ударній — працювати по-ударному!».

— Так ми обійшли в листі Генеральному секретареві ЦК КПРС Л. І. Брежнєву. І слово своє дотримуємо! — говорить комісар загону Олександр Ляшенко.

Сашко, як і годиться комісару, служить прикладом. Харків'янин в перших днях показав майстерність на липецькій будові. В бригаді Героя Соціалістичної Праці М. І. Іноземцева він показав себе здібним геодезистом і монтажником, слюсарем і теслярем. Завжди скупий на похвалу, бригадир у розмові з ним цього разу сказав:

— Молоді! І товариші! Олександра — всі вони дуже старанні хлопці.

Штаб будови щоденно підбиває підсумки амагання за добу до часу виробничих об'єктів в експлуатацію. На робочому місці пе-

реможців підіймають червоний прапор — символ кращої бригади дня. Деякі днів підняв цей переможний прапор нафторит на 30-метровій відмітці головного конверторного корпусу. Цю, поки що найвищу вершину на майданчику, першими підкорили верхолази Героя Соціалістичної Праці М. І. Меркулова. І тут у молоді прекрасний настанок.

НА БАГАТЬОХ новобудовах Липецької Магнітки залишив по собі добру пам'ять і нинішній колектив, очолюваний М. І. Меркуловим. Справжнім трудовим подвигом відкрила бригада третій, вирішальний рік п'ятирічки. В ті дні закінчилося будівництво п'ятого корпусу і меркуловцям було доручено складне завдання — прибудувати куполом печі металеву плитку, з якої віся монтаж засипного пристрою. Навколо — різні цегляні стіни, а внизу — шахта величезного металургійного агрегату. Складність годин, змінюючи один одного, працювали верхолази на запаморочливій висоті. Тут витримав екзамен на мужність і син Меркулова — Дмитро, який вирішив обрати спеціальність батька.

А ось в бригаді корп'янтів, якою

керує посланець естонського комсомолу Вадим Верховський, справні переважали «землі». Вони прокладають рельси для потужних під'їзних кранів, забезпечуючи фронт робіт монтажникам. Комсомольці цієї бригади — Ельвіра Вайті, Сергій Комельков, Айме Клаус, Людмила Вєскує та інші стали справжніми майстрами своєї справи. На їх честь також не раз здіймався червоний стяг.

Неможливо розповісти про трудові успіхи всіх колективів — адже їх на майданчику працює понад 100, і скрізь будівельники й монтажники ушляхують час, виконуючи взяті зобов'язання звести першу чергу цеху на 20 днів раніше, ніж передбачено планом.

Цей перший комплекс, що розкинувся на площі в кілька квадратних кілометрів, дасть країні 4 мільйонів тонн сталі на рік. Потім потужність цеху передбачено збільшити ще в два рази. За своїми розмірами і оснащенням унікальними металургійними агрегатами лех не матиме собі рівних у світі.

М. ГОЛАЧЕВ.
(ТАРС).

ВІКТОР ШЕПЕЛЬ — СЕКРЕТАР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЕРБЮЗЬКОГО ВІДДІЛЕННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКА». ВІКТОР НЕ ЛИНІШЕ ВІНМОГЛИВІЙ ДО ІНШИХ, А Й САМ ВЕДЕ ЗА СОБОЮ ТОВАРИШІВ, ПОКАЗУЮЧИ ПРИКЛАД УДАРНОЇ ПРАЦІ. ВІН, ПРАЦЮЮЧИ СЛЮСАРЕМ ПО РЕМОНТУ КУКУРДЗІЙНИХ КОМБАЙНІВ, ЩОЗМІНИ ПЕРЕВІКОНУЄ ВИРОБНИЧІ ЗАВДАННЯ.

НА ФОТО: ВІКТОР ШЕПЕЛЬ.

Фото І. КОРЗУНА.

ПЕРЕКЛИЧКА СУПЕРНИКІВ ПО ЗМАГАННЮ

НА ПОЧАТКУ невеликої розповіді хочеться згадати останні дні грудня минулого року. Навіть не бажання — обов'язок перед сьогоднішнім здобутком комсомольсько-молодіжної ланки МТФ № 2 змушує повернутися до тих часів, коли з сторінок обласної комсомольської газети «Молодий комунар» пролунав голос наших дівчат. Хай це звучить сьогодні патетично, але самі дівчата тоді не уявляли такого масштабного поля дій, яке розгорнулося по всій країні в третьому, вирішальному. Отоді вже зароджувались особливі, значущі накреслення, з яких виростало важливе спільне досягнення хліборобів — український мільярд.

А комсомольсько-молодіжна ланка МТФ № 2 колгоспу ім. Чапаєва Добровеличківського району, якщо згадає уважний читач, зробила торік вельми сміливу заяву, де фігурувала велика (і тому й відповідальна) цифра: 3445 кілограмів молока!

Чи не переоцінили вони своїх можливостей? Тепер уже варто відзначити: якби кожна з комсомолок ставила собі завдання на рік окремо, певно б — не була цифра зобов'язання такою високою. Тож, недарма, вкотре доводиться переосмислювати у силі колективу.

А рік праці був нелегким для дівчат. Вийти на рівень трьох з половиною тисяч на кожну з 16 корів — не кожній не під силу. Тут слід підкреслити успіхи МТФ № 2 — середній надій зараз становить по 3100 кілограмів молока. А от захопився цифрами, а просто хочеться у новому році теплішими словами викласти враження, поділитися радістю здобутку.

НЕ МОЖНА сьогодні приховувати труднощів. Важко для худоби була зима. Не вистачало

повноцінних концентратів, був час, коли перебивалися лише сінажем. Сперечалися. Але якась впертість проглядала у повсякденній роботі. Настав момент, коли, ще задовго до вигону корів на пасовище, треба було зібрати волю, не опускати рук. Знову-таки діяв принцип колективної поруки за дії кожної дівчати. Отоді вже наступало ніби затишшя, не мітингували дарма. Робили свою справу щодня.

Повдівитися збоку: просто, дохідливо. Кожен збагне — зовсім нехитро. Та то тільки на перший погляд так здається.

ми. Та в нас — проблема це складна й важлива — з молодими кадрами справа ще тупіше на місці. Як не прикро, похвалитись тут нічим. Не поспішає молодь на ферму. Не готується змінювати матерів навіть поодинокі, хоч зрідка. І трапляється — через хворобу чи ще якийсь нещасливий збіг обставин — нікому й підмінити доярку. Можливо, недоглядаємо й ми за цим питанням, і правління артілі. Та все ж найвагоміше слово за комсомольською організацією колгоспу імені Чапаєва, її комітетом.

СИЛА КОЛЕКТИВУ

За поверхневою простотою й невибагливістю проступають сатанки, ті заросені дошки, про які пишуть вірші. Чого б то, ніби, спеціалісту, зоотехніку вдається догадки про поезію? Бо в тих прозаїчних буднях натруженіми руками дівчата працюють. Та й хіба думати хоч одна з них, скажімо, Валія Гончаренко, на рахунок якої вже по 3510 кілограмів молока на корову, чи Марія Дзіна, що домоглась ще вищого результату — по 3917 кілограмів, про атому? Це жстигали за роботою. А вночі сон — короткий та мілкий, перерваний шоденно отим сніганням.

Звичайно, доповненням загальної уяви треба заважати й навчання. Підвищували комсомолки свій фаховий рівень на курсах професійної майстерності. Вивчали в сітці комсомольської політосвіти біографію Леніна, матеріали з'їздів, пленумів.

ІХ П'ЯТЕРО — комсомолок у ланці. А могло б бути більше. Адже створюють в області цілі комсомольсько-молодіжні фер-

Добре, що в Неонілі Стрижак, яка нещодавно передала свою групу корів і постигла до цього перейти чотиритисячний рубіж, все-таки знайшлася зміниниця, Зоя Пересипко. Тільки ця дівчина, честь їй, працює на фермі вже кілька років. А Неоніла тепер стала завідувачкою цієї ферми. Заслужила дівчина, справді, власною працею та ініціативою.

Тож на фініші гетьрого, вирішального дівчата з комсомольсько-молодіжної ланки МТФ № 2 з певністю констатували: свої зобов'язання виконали. І наостанку — хай не лишається враження половинчастості між успіхами й недоробками. Слід розв'язувати проблеми, які стоять перед нами, щоб утвердилось переконання: колектив на вірному шляху.

Г. ЗАХАРОВ,
головний зоотехнік колгоспу
імені Чапаєва
Добровеличківський район.

РІК ПЕРЕМОГ СОЦІАЛІЗМУ

1973 рік увійде в історію міжнародних відносин, як рік великих успіхів у мирному наступі світового соціалізму, в розрядці напруженості й утвердженні принципів мирного співіснування держав з різним соціальним ладом. Під впливом активної зовнішньої політики Радянського Союзу, в основі якої лежить прийнята XXIV з'їздом КПРС Програма миру і яка проводиться в тісному співробітництві з братніми країнами соціалізму, на світовій арені відбулися в цьому році знаменні зміни. Припинено війну у В'єтнамі. Впевнено прокладає собі шлях політика миру і взаємовигідного співробітництва в Європі. Про це переконливо свідчать і успішний хід Загальноєвропейської наради, і Віденські переговори про скорочення збройних сил і озброєнь у Центральній Європі, і недавні встановлення дипломатичних відносин Чехословаччини, Угорщини і Болгарії з ФРН.

1973 рік був роком значного просування в розвитку радянсько-американських відносин, що стало можливим в результаті історичного візиту Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва в США. Найважливішим підсумком цього візиту — досягнення домовленості між двома великими державами у питаннях ослаблення небезпеки війни і зміцнення миру і, насамперед, укладання радянсько-американської угоди про відведення ядерної війни.

Цілковитим виправдав себе принциповий і послідовний курс Радянського Союзу в такому гострому питанні, як близькосхідна криза. Наша країна підтримувала і підтримує справедливу боротьбу арабських народів проти агресії Ізраїлю, виступає за встановлення міцного і справедливого миру в цьому районі. Такою є позиція радянської делегації і на мирній конференції по Близькому Сходу, яка відбувається в Женеві. Перший етап конференції, що закінчився цими днями, дає підставу сподіватися, що справу мирного врегулювання в цьому районі буде, нарешті, зрушено з мертвої точки.

Дедалі ширше схвалення народів Землі дістає висунуте нашою країною завдання — поширити розрядку на весь світ, і зокрема гарантувати мир та безпеку в Азії. Щодо цього величезну роль відіграють зв'язки СРСР з азійськими державами, що активно розвивалися у минулому році. Особливо важливим був, безсумнівно, недавній візит Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва в Індію.

Знаменні успіхи, досягнуті КПРС і Радянською державою у справі атілення в життя Програми миру, піднесли на небувалу висоту міжнародний авторитет і престиж нашої країни. Найяскравішим виявом підтримки і схвалення нашої зовнішньої політики народами всіх континентів був Всесвітній конгрес миротворчих сил, який відбувся у Москві.

Як ніколи міцні єдність країн соціалістичної співдружності. Для них минулий рік ознаменувався великими досягненнями не тільки у справі боротьби за мир, а й на фронтах соціалістичного і комуністичного будівництва. Радянські люди зустрічали новий рік в обстановці могутнього піднесення політичної і трудової активності, викликаного рішеннями грудневого Пленуму ЦК КПРС і VII сесії Верховної Ради СРСР. Чудових успіхів

добилися і трудящі інших братніх країн. Так, за десять місяців 1973 року обсяг промислового виробництва НДР зріс порівняно з тим же періодом 1972 року на 8 процентів. На 9,5 і на 10 процентів зріс національний прибуток відповідно Польщі і Болгарії. У Чехословаччині народногосподарський план 1973 року не тільки виконано, а й перевищено за багатьма показниками.

Зовсім інша обстановка панує нині в країнах, де править капітал. Властиві капіталізові кризи явища дали про себе знати в 1973 році з величезною силою. Енергетична криза, яка вибухнула останнім часом, ще більше загострила всі внутрішні, а також зовнішньополітичні і зовнішньоекономічні суперечності в капіталістичному світі. Буржуазні оглядачі, аналізуючи підсумки року, малюють безраднісну картину стану економіки їхніх країн і висловлюють ще тривожніші прогнози на майбутнє. У США, Франції, Японії, інших капіталістичних державах почався спад виробництва, у першу чергу в таких важливих галузях, як автомобільна, верстатобудівна, електротехнічна, будівельна.

Всі злигодні найтяжчого економічного становища капіталісти намагаються покласти на плечі трудящих. «Бідняки заплатять найвищу ціну за енергетичну кризу», — констатує американська газета «Кароліна Таймс». У країнах капіталу невтримно зростають ціни, збільшується армія безробітних. За 1973 рік у США ціни на продукти харчування підвищилися майже на 19 процентів, у ФРН — на 7,5 процента. Надзвичайні труднощі переживає Англія. Як заявив президент Конфедерації британської промисловості Майкл Клепем, Великобританія «перебуває на грані катастрофи, подібної до кризи 1929 року». Цими днями в Англії оголошено про нове значне подорожчання більш як 100 видів продовольчих і промислових товарів. У 1974 році, за даними англійської преси, безробіття в країні охопить півтора мільйона чоловік.

Наступ капіталу на життєві права трудящих веде, природно, до різкого загострення і розширення класової боротьби. У капіталістичних державах наростає могутня хвиля страйкового руху.

Народи світу на власні очі дедалі більше переконуються у перевазі соціалістичної системи над капіталістичною. Порівнюючи нинішнє становище у таборі соціалізму і в таборі капіталізму, індійський тижденьник «Нью-Ейдж» підкреслює: «Радянському Союзові властива впевненість у майбутньому, в той час як західні спеціалісти передбачають досить плачевну картину майбутнього економіки своїх країн. На недавньому Пленумі ЦК КПРС і сесії Верховної Ради СРСР наводилися переконливі цифри зростання виробництва в СРСР. Величезна заслуга в тому, що Радянський Союз досяг великих успіхів, на лежить спрямовуючій і мобілізуючій ролі Комуністичної партії Радянського Союзу, яку очолює енергійний державний і політичний діяч Л. І. Брежнєв, плановому характерові розвитку економіки. Таким чином, ми ще раз переконуємось у перевагах соціалістичної системи над капіталістичною».

М. ЧИГИР.
(ТАРС)

КОРЕКТИВИ НА ПЕРЕДОВІ МЕТОДИ

Більш як півтора місяця тому у райкомі комсомолу здавала рапорт про дострокове виконання нашим комсомольсько-молодіжним колективом річного зобов'язання. Тоді мене запитали: «Що вважаєте головним у роботі колективу, за рахунок чого добились високих надій?». Задумалась тоді. Одним, двома словами про це не розкажеш.

Високі соціалістичні зобов'язання взяли ми на третій, вирішальний рік п'ятиріччя: надійти на кожну корову по 3150 кілограмів молока, одержати від кожних ста корів 98 телят і зберегти їх поголів'я, добитися зниження собівартості продукції на 8 процентів, підвищення продуктивності праці — на 4 проценти.

Що допомогло нам виконати їх? На що розраховували дівчата, беручи такі зобов'язання? Перш за все, на дружбу, віру в подруг. Бо і раніше ми впевнилися, що мало честі, коли ти сам справилися із завданням, а працюючий поряд — ні.

Ще перед тим, як включитися в Всеоюзне соціалістич-

не змагання, доярки нашої бригади та комсомольсько-молодіжний колектив МТФ № 2, з яким ми потім підписали договір на трудове суспільство, багато радянськи, перш, ніж взяти зобов'язання, підкріпили їх чіткими економічними розрахунками. Маю на увазі раціональне використання кормів. Підрахунок показав, що доведеться широко використовувати дріжджовані корми, мінеральну підкормку.

Стали в пригоді отримані в зоотехнічній школі передового досвіду знання. Особливо у боротьбі за підвищення продуктивності праці. На заняттях ми добре засвоїли, що дає зміна цього показника. Тож, нині задоволені: зобов'язувалися підвищувати продуктивність праці на 4 проценти, добились — 6 процентів.

Праця досвідчених доярок — добрий приклад для молодих, які намагаються поновити свою професію, полюбили її. І у цьому бачиться цілеспрямована робота комсомольської бригади організації. Характерно, що на фермі відсутні плінні кадри, а це допомогло нам надійти минулого року на кожну корову більш, ніж по 3350 кілограмів.

Дівчата соціалістичного змагання. Гласність. Вони

зіграли не останню роль. Ми регулярно випускали листки «Сьогодні поперед», листівки «КП». Підбиваючи підсумки, враховували не лише валові надії молока, а й визначали такий показник, як приріст молока за декаду в порівнянні з попередньою. Саме він відігравав вирішальне значення у визначенні кращих доярок десятиденки.

Наше господарство за підсумками роботи першого півріччя минулого року стало переможцем Всесоюзного соціалістичного змагання. А наша комсомольсько-молодіжна бригада добила тоді найвищих показників по колгоспу. Колектив нагородили грамотою райкому партії, грамотою та перехідним вимпелом РК ЛКСМУ. Не знижували темпи робіт і потім. Півтора місяця тому завітало до нас на ферму доярки із комсомольсько-молодіжного колективу МТФ № 2 — поздоровили наших дівчат із виконанням

річних зобов'язань. Щирою і сердечною була та зустріч. Адже Надія Тетеріна, і Валентина Махно на той час надійшли вже по 3700 кілограмів молока на кожну корову. Обидві входили до списку десяти кращих молодих доярок області. В минулому році на рахунок Н. Тетеріної більш, ніж 4-тисячні надії молока на кожну корову, вона серед претендентів на приз «Перший тристисячний Кіровоградщини». Тож передові методи роботи, які вона використовувала, наші доярки охоче взяли на озброєння. І, розробляючи зустрічний план, ми внесли корективи і щодо використання передового досвіду, і щодо використання резервів, взаєморучку та згуртованість нашого колективу.

К. МАСЛОВА,
групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу МТФ № 1 колгоспу «Перше травня» Маловисківського району.

Никифір Дмитрович взяв до рук сопілку, підніс її до уст, і зринув у кімнату калінова мелодія. Не грала, а людськими словами промовляла сопілка, невидимим птахом злітала мелодія і щемом лягала на серце.

Як солодко грає,
Як глибоко крає,
Розтинає білі груди,
Серденько виймає...

Так, це про неї, про гру сопілку сказав Леся Українка устами чарівної Мавки.

Никифір Дмитрович грав не весело. Я розумів його. Щойно говорили про страхіття минулої війни.

— Ви знаєте, що таке учитель тримати зброю в руках? — запитав. — Ні. А я знаю. Це — жахливо. Проте я захищав Батьківщину, своїх учнів, захищав від фашистських варварів нашу священну землю, і це надавало сил.

Він зазнав гіркоти втрат друзів і близьких, сам був контужений...

Сопілка ще раз пройшов пальцями по отворах, і сопілка замовкла. Тужлива мелодія сховалась у дальній куті кімнати, причаїлась, щоб зринуть знову, цього разу веселим награвом — «Діду мій, дударіку»...

...Потім був триумфальний наступ радянських військ. З новою силою співала сопілка бійця Матвеева, даруючи повеселілим воїнам радість причетності до мистецтва. Але якось на привалі сопілка не заграла. Це було після важкого перехо-

ду на угорській землі. Після команди «привал» бійці обступили Матвеева. А той розгублено шукав по кишенях і все повторював:

— Загубив... Загубив...

Нікому не хотілось вірити, що батальйон залишиться без

калинової чарівниці. Гуртом пішли до батальйонного. А через кілька хвилин два вершники мчали на розшук загубленої сопілки. І ще за годину Матвеев ніжно гладив свою калінову розраду, винуваю всміхався.

— Ось вона, — подав мені до рук. — Фронтowa. Бережу, як дорого пам'ять. Дві їх купив у Харкові ще в 1927 році.

...1927 рік. Саме тоді пролунав каліновий заспів Никифора Матвеева та й понині не стихає, навпаки — набирає сили, нових відтінків, глибини змісту. За цей час визнаний майстер навчив грати на нехитрому інструменті близько трьохсот чоловік. Багато з них назавжди пов'язали своє життя з музикою. Перший учень — Іван Фостик — директор музичної школи в Золотоноші, брати Козлови набули музичної освіти і працюють викладачами тут же у Світловодську. Микола Залюбовський, Микола Боровський...

— Зараз уже й важко перелічити усіх. Петрусь Кицманюк із армії написав. Просить вислати йому ще одну сопілку. Хоч товариша навчити грати. Пошлав. Я їх сам роблю. Роблю і надсилаю. Нехай грають люди. Мені вже сімдесят перший...

Никифір Дмитрович примовк, а я гортав його книжку «Відродження сопілки» і думав, скільки доброго, гарного посіяла ця людина в людських серцях. Все своє життя Н. Д. Матвеев присвятив тому, щоб залучити людей до прекрасного. І це йому вдавалось. Визнання його, як сопілкаря, засвідчують грамоти, дипломи, указ Президії Верховної Ради УРСР про присвоєння Никифору Дмитровичу Матвееву почесного звання заслуженого працівника культури України.

Мої роздуми обірвала сопілка. Цього разу вона промовляла про рідну мені річку Ятрань, де з-під каменю б'є вічне джерело. І вже не пісня грала у світлиці сивоголового сопілкаря, а цілюще хмільне джерело мистецтва, до якого ось уже півстоліття тягнуть люди, щоб напитись життєтворного трюнку і просвітліти душею...

В. СОКУРЕНКО.

м. Світловодськ.

Б. ЧАМЛАП.

ЩО КОМУ?

Питаються на нараді
Нашого Дем'яна:
— Як у вас в цьому році
Намічено плани?
А Дем'ян відповідає,
Примруживши очі:
— Намічено неодмінно
Відвідати Сочі.

II

— А які у вас, дівчино? —
Питаються в Нати, —
А та каже: — В мене планів,
Як завжди, багато.
В цьому році я придбала
Шубу волохату.
А в Новому — гарну сукню,
Килим йду шукати...

м. Кіровоград.

„Робітничі професії“ голографії

Зрине об'єктне уявлення про те, що відбувається, наприклад, у плазмовій камері, можна одержати за допомогою голоскопа. Технічною мовою він називається голографічним візуалізатором об'єктів у замкнутих порожнинах. «Ім'я» розкриває призначення апарату — проникати в місця, недоступні неозброєному оку або позбавлені природного освітлення. Появляється, показана в павільйоні «Фізика» ВДНГ СРСР, дуже компактна, зручна в користуванні. Апарат може робити і голограми — об'єкти знімки.

(РАТАУ).

МОЛОДИ ТАЛАНТИ УКРАЇНИ

ВСЕ ПОЧАЛОСЯ У ПІСНІ

Від миті на театральних афішах і в концертних програмах поряд з провідним Едді Колесником пишеться: «Заслужена артистка Української РСР».

Едді Колесник виживає: в тому, що вона стала оперною артисткою, «живує» пісня. В рідній Михайлівці на Кіровоградщині не тільки любила слухати українські народні пісні, а й сама співала — в шкільному хорі, вдома, в колі друзів.

Перший успіх прийшов до Едді Колесник у 1968 році на Республіканському фестивалі творчої молоді. Потім вона одержала четверту премію на Всесоюзному конкурсі вокалістів імені М. І. Глінки.

В 1970 році — третя премія на IV міжнародному конкурсі імені П. І. Чайковського. А ще були сольні виступи в Москві, Ленінграді, Києві. Її аплодували слухачі Болгарії, Чехословаччини, Канади, Мексики, Франції, Швейцарії. Влітку літнього року на V міжнародному конкурсі молодих оперних співаків у Болгарії посланиця пісенної України здобула другу премію і срібну медаль.

А. МОЙСЕЕВА,
кор. РАТАУ.

ОСТАННІ ДНІ НЕРУДИ

Життя і творчість видатного чилійського поета Пабло Неруди широко відомо в усьому світі. До останнього подиху він залишався вірним ідеалам борця за народне щастя.

Венесуельська газета «Насьональ» надрукувала розповідь Матільди Уррутіа — вдови поета — про останні дні його життя.

— Можна стверджувати, що Пабло був щасливою людиною. Це відчувалося у всій його творчості, хоч останнім часом він був прикутий до ліжка у своєму будинку в «Ісла Негро». Пабло почав швидко одужувати від своєї тяжкої хвороби, але фашистський переворот став для нього занадто важким ударом.

Лікар, дізнавшись про загибель Сальвадора Альєнде, негайно подзвонив мені і попередив: «Не кажіть нічого Пабло, це може пошкодити хворому». Але приховати що-небудь про трагічні події уже було неможливо.

Перед ліжком Пабло стояв великий телевизор, поруч — радіоприймач. Його шофер щоденно купував усі газети. Того дня близько другої години повідомлення про смерть Альєнде передала радіостанція «Мендоса». Звістка буквально підкосила його.

Наступного дня, після перевороту лікарі не могли вже надати Пабло Неруді необхідної медичної допомоги: його лікар був заарештований, а інший пік не виїхати в «Ісла Негро». Ми були відокремлені від світу і позбавлені медичної допомоги.

Минуло п'ять днів. Стан Пабло погіршувався. Увесь день він був біля приймача, слухав радіостанції Венесуели, Аргентини, Радянського Союзу. З передач ми дізнавалися про все.

Пабло був ще при свідомості. Він не знав про свою тяжку хворобу. Ному завжди говорили, що у нього ревматизм. Від ревматизму ніхто не помирає, казала я і він вірив цьому...

А якесь різноманітне життя в степу змало. Вирухай, пригладдай, дихай свіжим морозним повітрям, пізнавай таємниці дикого степу, читай найпрекрасніші білісні матері-природи...

А яке різноманітне життя в степу змало. Вирухай, пригладдай, дихай свіжим морозним повітрям, пізнавай таємниці дикого степу, читай найпрекрасніші білісні матері-природи...

Солдати грубо зупинили нас, і це його дуже схвилювало. Мене відштовхнули від нього, обшукали, заглянули навіть під носилки. Все це було жахливим. Я казала їм: «Це Пабло Неруда, він у важкому стані, швидше дозвольте нам їхати».

Він помер у лікарні ввечері, але ніхто не міг проїхати туди, була комендантська година...

Я привезла його в наш будинок — розгромлений і спустошений. В день похорону зібралось досить багато людей, багато для часів фашистської диктатури.

Коли кортеж проїжджав район Сан-Кристобаль, звідусіль почали з'являтися люди. В основному робітники Серлозії і суворі обличчя. Вони вливались у колону, і нас ставало все більше і більше. Коли процесія прибула на цвинтар, на тоді почав скаржити:

«Пабло Неруда! Він з нами».

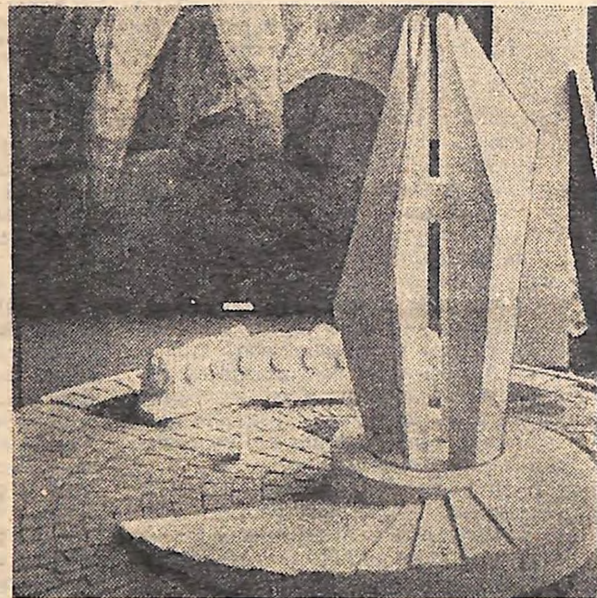
Колона вступила на цвинтар, співаючи Інтернаціонал...

(АПН).

СОТНІ КІРОВОГРАДЦІВ ВІДВІДАЛИ ХУДОЖНЮ ВИСТАВКУ, ПРИСВЯЧЕНУ 30-РІЧЧЮ ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДА ВІД ЦІМЕТЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ. ВИСТАВКУ ВІДКРИТО У ХУДОЖНЬОМУ САЛОНІ МІСТА, ОСОБЛИВО ЧАСТО ВІДВІДУВАЧІ ЗУПИНЯЮТЬСЯ БІЛЯ ПРОЕКТУ ПАМ'ЯТНИКА КОСМОПЛАТІВ КІРОВОГРАДЩИНИ, ВИКОНАНОГО СКУЛЬПТОРОМ А. МАЦІЄВСЬКИМ (ФОТО СПРАВА) ТА КАРТИНИ О. ОТРИЧЕНКА «ПОВЕРНЕННЯ» (ВГОРІ).

Фото В. КОВПАКА.

«ПРИРОДА: МИ»

Пізніше морозець набридає. І старе і мале чекатимуть теплих вітрів з півдня, щоб його прогнали.

А яке різноманітне життя в степу змало. Вирухай, пригладдай, дихай свіжим морозним повітрям, пізнавай таємниці дикого степу, читай найпрекрасніші білісні матері-природи...

1. СПЛЯЧИЙ ЗАЄЦЬ

Він бачили сплячого зайця? Василь ішов поперек глибоких борозен, йшов по полі, тримаючи наготові рушницю, щоб, може, враз підкинути її до плеча й зробити постріл.

Це крок — і ноги немов застрягли — метрів за п'ять спав заєць. З великими відкритими очима.

Василь — молодий мисливць. Минулого року прийшов із армії. Ніколи не ходив по полювати пернату дичину пізньої осені. Стомлена далекою дорогою, сідала вона спочити, попити водички — хіба можна в неї стріляти? Не підняв рушницю й тепер, опустивши її зовсім, тихо пошукнував.

Заєць спав! Кроки за сорок Василь зупинився. А що, коли той загинув? Було ж так милої зими...

Кілька мертвих привезли їздові — фуражирів на ферму. Раптом посідали гукати:

— Що тобі спиться, косоский?!

Заєць наче й це був у лежці. Скочив, стрибнув, помчав по полю в даліну.

Не розчарування, радість пробудила юнака. «Живий! Це ж чудово!».

НА ЗИМОВИХ ПОЛЯХ

(Етюди з дивосвіту)

Далеко, далеко на пагорбку заєць зупинився, оглянувся і зник за горизонтом...

2. ДВА МИСЛИВЦІ

Дмитро повертався канізьким стежкам додому. Доходив до Розквітаної могили, що біля кленової посадки. Тут пролягала стежка дощери, а за нею — палатки буряків. Осінь, андалась сухою, рідко глибока,

грудня велике. Такі пісні дуже любив косоский.

Цього року для зайця біда. Сніг випав рано, та, як часто буває у наших краях, розтанув. А косоский поміняв шубку з сірих на білі — от і доводиться ховатися старанніше.

Дмитро зайця побачив здалеку. Він бігав поблизу лісоосуки. Обережний, чутливий — на повний зріст, не підійде ніяк. Робити нічого — Дмитро побачив жався до білішої плями. А коли до зайця зближалося, може, сорок, може, тридцять метрів, відчув, на собі чийсь погляд.

А був же в полі, як палець, саз!

Дмитро повернув голову — із за чиналої грудки на нього пильно дивилась... лисця! Воно теж розуміла, що зайця можна захопити лише зеняцька, тому й пошла до нього.

Вітер дув їм обом у спину — лисця не чула Дмитра, а тепер, коли він почав підводити голову, повернула свої здивовані очі.

Заєць не спав. Він побачив голову обох мисливців, і його шби вітром здуло в лісоосуку.

Дмитро підвівся. І лисця не стала роздумувати, як блискавця, майнула до дру.

У всіх трьох були свої плями. В зайця — найбільш небезпечний. Але він рапів — ще погасає ярмаи та степами...

М. СТОЯН.

КОЛИ Райкіну виповнилося 60 років (це було в 1971 році), він отримав 3 тисячі поздоровчих листів і 2 тисячі телеграм.

Говорити про популярність Райкіна — значить, стверджувати очевидне. Навіть трупу, в якій він виступає — Ленінградський театр мініатюр — глядачі вже давно називають «театром Райкіна». А між тим, разом з ним на сцені грають талановиті, обдаровані актори і актриси. Мабуть, його спектаклі можна порівняти із концертом для фортепіано з оркестром: трупа бере на себе роль оркестру і талановито акомпанує солісту — Райкіну.

Зате соліст-Райкін — віртуоз найвищого класу. Здається, на естраді він вміє все. Його блискучі трансформції викликають захоплення і здивування не лише тому, що кожен новий персонаж, якого він виводить на сцену, зовні абсолютно не схожий на того, якого

Усвідомлення цього обов'язку народжує відповідь на головне питання мистецтва: «Заради чого?». І відповідь ця повністю співпадає з цілями, які ставить перед собою країна соціалізму «Не може бути перемоги комуністичної моралі без рішучої боротьби з такими її антиподами, як користолюбство, хабарництво, дармоїдство, наклепи, анонімки, пияцтво і т. п. Боротьба з тим, що ми називаємо пережитками минулого у свідомості і вчинках людей, — це справа, котра вимагає до себе постійної уваги партії, всіх свідомих передових сил нашого суспільства».

Райкін протягує мені брошуру, абзац з якої тільки-що привів як аргументацію свого кредо. Ці кілька рядків — артист підкреслює їх — із Звітної доповіді Центрального Комітету КПРС XXIV з'їзду партії, з яким виступав Генеральний секретар Леонід Ілліч Брежнєв.

ТЕАТР Райкіна існує 33 роки. За цей час актор створив на його сцені більше тисячі персонажів. Видозмінюючись з часом, вони ж не зникли з життя і по цей час? Звичайно, дія мистецтва не миттєва, але...

Це «але» Райкін рішуче відмітає:

— Якби все було так просто, то написав Мольєр свого «Тартюфа» — і, дивись, опинився би на світі ханжи... Мистецтво не впливає на життя миттєво, але воно активно впливає на суспільну думку, формує її, створюючи разом з іншими соціальними умовами, моральні критерії людей. Тому я вважаю мистецтво взагалі (і свою роль в ньому) сферою суспільної діяльності. За моїм глибоким переконанням сатирик — це пропагандист. Бо, критикуючи, я вимагаю виправлення. Заперечуючи потворне — стверджую здорове. Не певен, що треба грати на сцені «Ідеалу». Та ось закликати до Ідеалу — необхідно. В цьому бачу я сенс всіх спектаклів нашого театру.

Герої сатирика — найчастіше з породи тих, кого прийнято називати негативними. Що ж, актор ніколи не жаліє своїх персонажів? Райкін посміхається, стомлено і добро:

— Чому ж, жалю і нерідко. Був у мене такий «герой» Пантохов. Цей горе-керівник думав, що його виключна ерудиція дозволяє йому очолювати солідний науковий заклад і запропонувати своїм співробітникам перейти від дослідження напівпровідників «до провідників загальом» чи поставити за мету зробити «слабкі струми сильними»... Гротеск? Безумовно. Такі закони жанру. Цей Пантохов був і страшний, і смішний. Я ненавидів його, але і співчував: жалюгідний височка, він сам був нещасним. Десь в глибині душі він розумів: «всі будують, створюють, а я?»... Адже кожен здатний на щось корисне і відчуває себе повноцінною людиною лише тоді, коли стоїть в житті на своєму, не випадковому місці.

— До речі, — продовжує Райкін, — сьогодні мій Пантохов вже застарів: більш суворий підхід до кадрів, що здійснюється в нашій країні, вимагає від керівника, як мінімум, високої компетентності в своїй справі і «відбирає» у такого Пантохова право бути правдоподібним... Радісно, що наше життя примушує застарівати «героїв» сатири.

Іветта КНЯЗЬОВА.

АПН.

АРКАДІЙ РАЙКІН: САТИРИК — ЦЕ ПРОПАГАНДИСТ

ми бачили мить тому: перед нами — і психологічно повний тип. Для його актор знаходить так само точне відтінчення, такі виразні деталі, яких не може дати ніякий новий костюм, маска чи грим. На сцені — один актор, та багато дійових осіб, ним створених...

— По реакції залу, — говорить Райкін, — а я багато їздив по країні — бачу, що людей скрізь хвилюють одні і ті ж проблеми, явища. І, передусім, це явища, котрі мають громадський характер. Сьогодні в мистецтві все зважається на цих терезах. Продемонструвати себе (ось, мовляв, що я вмію!), чи допомогти людям зрозуміти дещо більше і важливіше? «Заради чого?», якщо хочете, — це фундамент, платформа будь-якого мистецтва. І тим більше це стосується жанру сатири...

Так Райкін починає відповідь на питання про місце і роль сатиричного жанру в мистецтві і суспільстві.

— Сатира — гостра зброя. Афоризм «сміх убиває» народився багато століть тому. Але ось тут я бачу докорінну різницю між сатириками усіх попередніх часів і художниками, які працюють в сатиричному жанрі в умовах нового, соціалістичного суспільства.

І тому великі сатирики минулого, так само як і сучасні майстри цього жанру в буржуазних країнах, — обов'язково прокурори свого суспільства, звинувачувачі тієї соціальної системи, яка спотворює людську особу. Інша річ — сатирик, що працює в умовах принципово іншої суспільної формації. Соціалістична держава сама в першу чергу зацікавлена у вихованні високих моральних якостей своїх громадян. Звідси — і роль художника: допомогти державі у виконанні цієї найважливішої місії на землі.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Художній фільм «До нервової 0:1». 3-я серія. (М). 10.10 — Кольорове телебачення. Мультфільм «Пригоди Незнайка і його друзів». 4-а серія. (М). 10.40 — «Оперета запрошує до танцю». (М). 11.25 — «Естафета шутки»: третій — четвертий муз. (М). 13.25 — Кольорове телебачення. «Украли зебру».

Художній фільм. (М). 10.30 — Шахова школа. (М). 17.00 — Для дітей. «Календар малюків». (Донецьк). 17.35 — «Золоті зірки Харківщини». (Харків). 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Лесси». США. 3-я серія. (М). 18.40 — «Країна соціалістичної співдружності в боротьбі за європейську безпеку». (М). 19.10 — Кольорове телебачення.

Документальний телефільм «Новий Московський цирк». (М). 19.35 — Концерт. (М). 19.55 — Прем'єра телевізійної вистави «Торесадор». (М). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Здрастуй, друже!». (М). 22.30 — Кольорове телебачення. Міжнародні змагання серед юніорів з хокея з шайбою: СРСР — США. 3-й період. (Ленінград). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.15 — Художній фільм «Вершини». 2-я серія. (К). 12.30 — Телевистава «Хуторень у степу». (К). 17.00 — «Бесіди про спорт». (М). 17.30 — Для школярів. «Олімпійське змагання». (М). 18.00 — Фільм-концерт. (К). 18.30 — Реклама. Оголошення. (К).

19.00 — «Вісті». (К). 19.30 — «Очіма письменника». (К). 20.00 — Музичний фільм. (К). 20.15 — Телешкола механізаторів. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — «Час». (М). 21.30 — Вистава Московського театру на Малій Бронній. Під час перерви — вечірні новини. (М).

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-33, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

НА КИЛИМИ НАДІЙ

В Кішиневі відбувся відкритий турнір з класичної боротьби на першість молдавської республіканської ради ДСТ «Трудові резерви» на приз героя громадянської війни Івана Федька. На борцівському килимі свою майстерність демонстрували спортсмени 1954—1956 років народження. Серед них були і вихованці кіровоградського спортивного клубу «Зірка». Робітник заводу «Червона зірка» Анатолій Лобунько здобув чотири перемоги і завоював звання чемпіона у першій середній вазі. Студент будівельного технікуму Микола Дудник став другим призером серед борців другої напівсередньої ваги. Третє місце у напівлегкій ваговій категорії зайняв Геннадій Данилов.

Усі наші земляки нагороджені грамотами і цінними подарунками молдавської республіканської ради товариства «Трудові резерви».

В. ТВЕРДОСТУП.

ВІВТОРКИ ГПО

Кожного місяця в останній вівторок десятки залізничників Гайворона поспішають в клуб імені Воровського на чергове заняття народного університету фізичної культури і спорту. Він створений з ініціативи райради ДСТ «Локомотив». В календарному плані університету лекції і бесіди, практичні заняття, перегляд спортивних кінострічок, показові виступи

кращих спортсменів Гайворона, Кіровограда, Одеси, Києва, заходи за програмою нового комплексу ГПО. Слухачі університету після закінчення навчального року одержать свідоцтво громадського інструктора по фізичній культурі і спорту і працюватимуть в групах ГПО.

В. СУРЖАН.

ТЕЛЕВІЗІЙНА ШКОЛА МЕХАНІЗАТОРА

Програму під такою назвою з 4 січня 1974 року розпочинає Державний комітет Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню разом з Міністерством сільського господарства республіки.

Щогодинні передачі будуть вестися кожного вівторка і п'ятниці у вечірні години по республіканській програмі. Окремі теми повторюватимуться у відозапису в наступні дні в ранковий час.

Програма телевізійної школи тісно пов'язана з планом навчання сільських механізаторів у зимовий період, вона сприятиме поглибленню знань з вузових питань курсу. За три місяці — січень, лютий, березень механізатори зможуть подивитися 26 передач.

До участі в роботі телевізійної школи механізаторів залучаються провідні вчені, спеціалісти Міністерства сільського господарства УРСР, Українського об'єднання Ради Міністрів УРСР «Укрспільгосптехніка», передові механізатори. Телеекран чекає на вас, сільські механізатори!

(РАТАУ).

НА КИШКОВУ ПОЛІЦІЮ

Магазини передплатних видань міст Кіровограда, Олександрії, Світловодська, Знам'янки та робітничих селищ Пантаївки і Димитрового одержали чергові томи передплатних видань: В. І. Ленин, т. 27; Мухтар Ауєзов, т. 1; Георгій Марков, т. 3; Жорж Санд, т. 7; Николай Тихонов, т. 1; Юрий Смолич, т. 6; Олесь Гончар, т. 1; Владимир Попов, т. 1; Всеволод Иванов, т. 1; Мария Прилепаева, т. 1; «Библиотека воспитателя детского сада» — Осокина «Физическая культура в детском саду», Демурова «О руководстве в детском саду».

Р. КОЖУХАР, завідувача магазином № 1 «Передплатні видання», м. Кіровоград.

Веселе свято — Новий рік. А особливо для дітей. Скільки зараз сміху чується в дитячих садах і школах, Палацах піонерів і Будинках культури. Святково прибрані ялинки, карнавали, дитячі ранки, подарунки Діда Мороза — ніколи день не вміщував стільки радості! На фото: у дитячому садку № 11 «Золоте зернятко» м. Кіровограда новорічний ранок — до малюків завітав Дід Мороз. Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

